

JOHANNES LAHTELA

REDRAMA

Liekeistä luovuuteen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Ulkoasu: Tiina Palokoski
Taitto: Aste Kirjat

Kuvat:
Kansi ja s. 5 Ville Juurikkala
Muut kuvat Lasse Mellbergin kotialbumista ellei toisin mainita.

© Johannes Lahtela & Lasse Mellberg ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

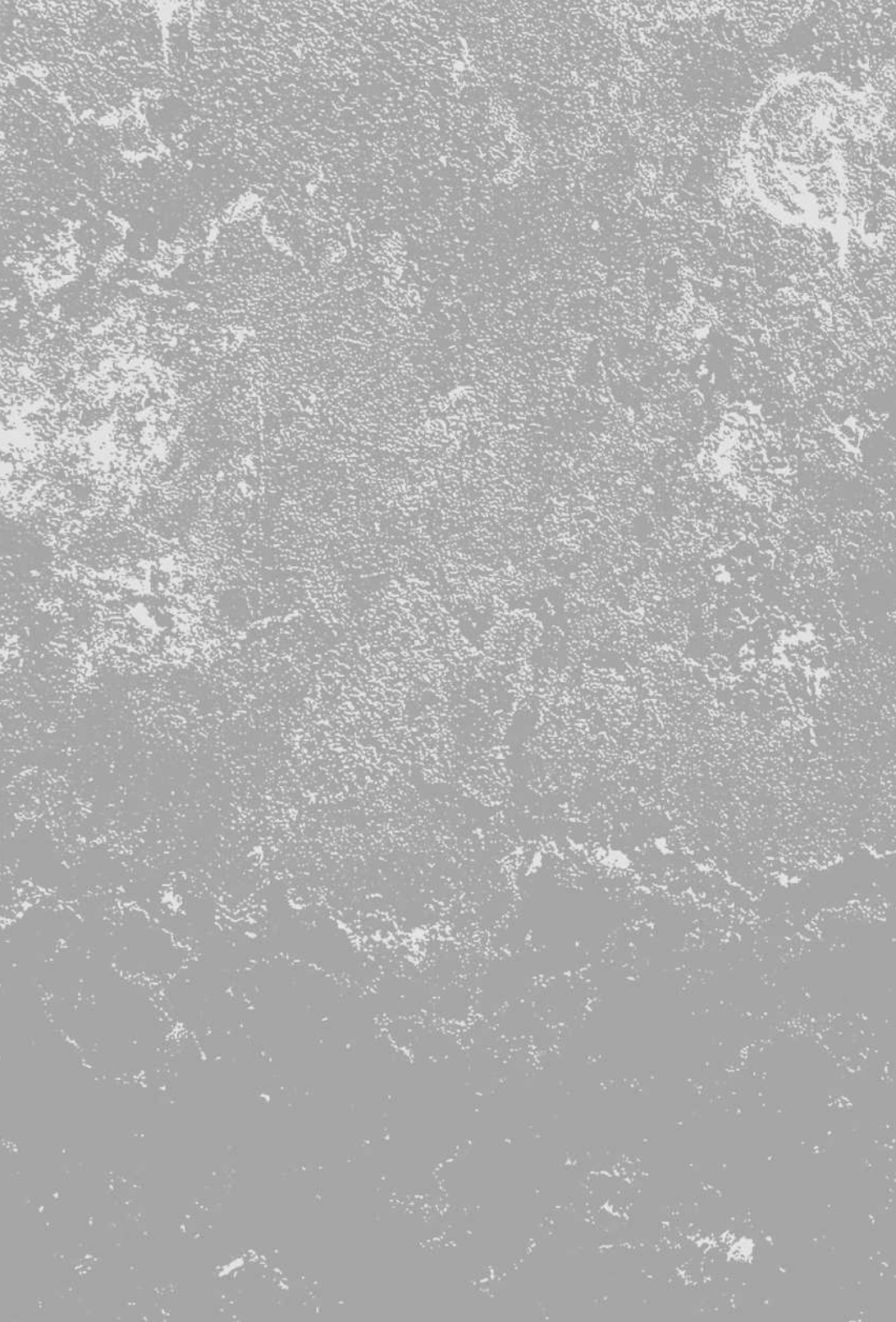
ISBN 978-951-1-39146-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

A black and white photograph of a person's arm and hand. The arm is extended from the top left towards the bottom right. On the inner side of the forearm, there is a large, detailed tattoo of a woman's face, looking slightly to the right. The woman has dark hair and is wearing a headband. Below the tattoo, on the wrist, there is a multi-strand beaded bracelet with dark and light beads. The hand is clenched into a fist at the bottom right. The background is solid black.

*Albertille ja kaikille
addiktiosairauksien
uhreille.*

SISÄLLYS

1.	WORST PART IS OVER	9
2.	CLOUDS	35
3.	LET GO	57
4.	AIKAA	73
5.	LIGHT	93
6.	CATCH ME	123
7.	MARINATED	139
8.	ALBERT	159
9.	MOTHER	169
10.	MILLION FLAWS	183
11.	RUKOUS	203
12.	TIME MACHINE	223

hope you fall in love like

his
cus then you might know what
it is you've heard them
singing about, singing about, singing
about

I can't stop thinking about, thinking
about, thinking about, thinking

God damn I'm
singing about, singing about, singing
about

I can't stop thinking
singing about, singing

1.

WORST PART IS OVER

NUORI NAINEN MAKASI EDESSÄNI alastomana. Hän loikoi-li parisängyssä vatsallaan, sirot jalkapohjat kasvojeni edessä, ja kikatteli. Olin polvillani sängyn päädyssä ja tuijotin pyöreän pakaran päällä olevaa valkoista jauhetta. Minulla ei ollut aavistustakaan siitä missä olin, kuka nainen oli tai mikä päivä oli kyseessä. Eikä millään tällaisella toissijaisella tiedolla ollut minulle mitään merkitystä. Ainoa oleellinen tosiasia oli se, että kun kohta saisin kokaiinia nenääni, kaikki olisi taas täydellistä.

Tämä pieni hetki ennen aineen imuroimista nokkaani oli kaunis tuokio. Juuri ennen lääkkeen ottamista koin itseni rikkinäiseksi, silvotuksi, epäonnistuneeksi ja hauraaksi. Tunsin kuolevaisuuteni, mutta siinä silmie- ni edessä, naisen paljaan takapuolen päällä, oli vastaus kaikkeen mitä etsin. Pian tulisin eheytymään, ja nousi- sin kaikkien vastoinkäymisten yläpuolelle. Hieman kokaiinia ja minä en olisi enää niin ruma, lahjaton ja saamaton. Kurottauduin kohti puhtaanvalkoista jau- hetta, huokasin helpotuksesta ja nostin oikean käteni etusormen painaakseni oikean sieraimeni kiinni. Pal- jaalle naisen pyllylle levinnyt kokaiinipuuteri nosti on- nenkyyneleet silmiini. Kallistin päätäni vasemmalle, asetin nenäni takapuolen päälle ja vedin syvään henkeä vasempaan sieraimeni. Kokaiini syöksyi sieraimesta- ni suoraan sydämeeni ja koko olemukseni sähköistyi. Huusin niin, että nainen pelästyi:

– Saatanan saatanan vittu kun tuntuu hyvältä! Mä teen sellaisen biisin, että Eminem jää hopeasijalle. Siihen tulee samanlainen konekivääritykitys kuin Tech N9:llä, ja Bustan energialla vittu. Kaikki jää kakkoseksi.

Tunsin olevani yhtä koko maailmankaikkeuden kanssa. Nainen kääntyi ja nuoli kokaiinin rippeet kas- voiltani, sitten suutelimme ja hyväilimme toisiam- me. Äkkiä irtaannuin hänestä. Sain vahvan ajatuksen. Sytytin tupakan ja puhuin taukoamatta:

– Tiedätkö mitä se bändin nimi ”Outkast” tarkoittaa? Mäkin olen sellainen hylkiö. Vittu noi dissaa mua kun olen suomenruotsalainen Kauniaisista. Mä olen aina tiennyt että olen Outkast! Mä en sovi tähän muottiin, mä olen ulkopuolinen. Faijakin kerto mulle bluesista, orjien työlauluista puuvillapelloilla. Siitä lähti Cream ja Led Zeppelin ja kaikki. Elvis vaan pölli sen, mä en tee samaa. Mä olen tutkinut näitä juttuja. Mä tunnen sen kivun, mä olen se kipu. Rytmii on kaikki. Ne luulevat, että mä yritän olla gangsta, ja leikin jotain mitä mä en ole. Mä olen vittu Redrama, olen dokannut Royce da 5’9”n kanssa. Mulla on biisi, jossa Eminemin paras frendi Proof vetää kertosaheen. Vittu mä näytän niille! Mennäänhän me vielä äidin kohtuun? Mä vedän niin kovaa ja uskallan elää sellasella vauhdilla. Siinä vauhdissa on se juttu. Rytmii on tää...

Aloin taputtaa käsiäni kiihtyvällä tahdilla niin, että kämmeneni punoittivat.

– Mun täytyy mennä nyt.

Vedin farkut ja T-paidan päälle. Varmistin, että pieni Minigrip-pussi oli paikallaan housujeni pienemmässä etutaskussa. Nappasin lattialta lompakkoni, avaimeni ja puhelimeni ja ryntäsin paljain jaloin kerrostaloasunnosta ulos.

Ihmettelin kaunista kesäpäivää Helsingin Punavuorella. Mietin, missä vaiheessa kesä oli ehtinyt tulla. Oli

varhainen iltapäivä. Ihmisiä kiiruhti paikasta toiseen ja autot ryömivät päättäväisesti kohteisiinsa. Sillä hetkellä koin ymmärtäväni minne kaikki olivat menossa. Tajusin kirkkaasti kaikkeuden olemuksen ja ihmisten lopullisen päämäärän: kaikkihan oli puhdasta rakkautta ja minä olin kaiken keskipisteenä.

– Redrama!

Joku huusi minua, mutta en tajunnut mistä ja kuka.

– Redrama!

Minähän se olinkin. Minä huusin, jotta olisin taas oma itseni. Ymmärsin kirkkaasti, että minun olisi saatava lisää kamaa tullakseni todelliseksi minäksi.

Kaivoin nokialaisen kännykkäni ja naputtelin pikavauhtia kirjaimia toisensa perään:

– Mä tartten lisää kokkeliä, meen 9-baariin.

Juoksin kapakkaan, tilasin nelostuopin ja join sen kahdella kulauksella. Päässäni suhisi ja surisi. Varmistin, että pieni Minigrip-pussi oli tallella pikkutaskussani. Oli aika ottaa lisää. Päilyilin ympärilleni, ja kiiruhdin baaritiskiltä miestenhuoneeseen. Lukittauduin wc-koppiin, nappasin wc-paperia ja puhdistin posliinisen vesisäiliön päällisen. Kaivoin pienen muovipussin housuistani ja ravistelin varovasti vaaleaa jauhetta pöntön vetonupin viereen. Sitten kumarruin lähemmäksi, tukin jälleen oikean käteni etusormella oikeanpuoleisen sieraimeni ja imin voimakkaasti ilmaa sisään vasemmasta sieraimestani.

Sain kaiken kokaiinin nenääni. Nuolaisin sormiani ja puhdistin loputkin tähtipölyt sieraimeni alta. Suoristauduin, pyörittelin hartioitani ja annoin huumeeseen vaikuttaa. Hetken mielihohteesta virtsasin pönttöön niin, että kansi oli kiinni ja annoin keltaisen nesteen roiskua ahtaaseen koppiin, jaloilleni, joka puolelle. Hihittelin, pulssini kiihtyi hallitsemattomaksi, ja sen jälkeen en muistanut enää mitään.

Heräsin alastomana kotoani pienestä kaksiosistani. Olin läpimärkä hiestä ja tärisin kuin kuumehorkkainen. Joku nainen nukkui vierelläni. Vilkaisin seinäkelloa ja tuijotin viisareita. Sekuntiviisari tuntui epätavallisen hitaalta. Jos sekunti kuluisi tuolla tavalla, minuutti olisikin yksi vuorokausi; kuusikymmentä sekuntia kestäisikin kaksikymmentäneljä tuntia. Hidastunut kello näytti kymmentä. Oli pakko olla aamu.

Vatsanpohjastani kouraisi, kehoni kramppasi. Väännyin kaksin kerroin ja voin todella pahoin. Nappasin sängyn alta vodkapullon ja halvaannuin kauhusta: pullo oli tyhjä. Epätoivo puski lisää hikeä ohimoilleni. Tunsin sydämeni pysähtyvän. Raahauduin ylös sängystä, vatsanväänneeni pakottivat röyhtäyksen ulos ja tunsin etovan sappinesteen maun suussani. Minun oli saatava aamiaiseni tai tulisin hulluksi ja ehkä kuolisin vieroitusoireisiini. Pengoin farkkujeni taskut ja yritin löytää edes pienen hyppysellisen kokaiinin jämiä.

Kostutin syljelläni etusormeni, kieritin sormea joka taskussa, mutta siihen tarttui vain jotain epämääräistä nukkaa, likaa. Olin niin hämilläni ja peloissani, että työnsin taskulikani rutikuivaan suuhuni ja haukoin henkeäni. Kahuu jäyti jokaista soluani: *eikö minulla ollut enää mitään päihteitä jäljellä?*

Sitten muistin kätköni. Kuljin katkonaista kävelyä kohti vaatekaappiani, avasin oven ja katseeni osui vasempaan alanurkkaan. Siellä oli jotain todella kaunista: puolilleen juotu pullo kirkasta nestettä. Siniset paksut kirjaimet muodostivat kaksi sanaa, jotka lupasivat minulle helpotusta, pelastusta ja rauhaa:

ABSOLUT VODKA.

Parahdin onnesta ja liikutuin kyyneliin saakka. Minulla oli vodkaa. Akdov. Se lopettaisi kramppini ja kuvotuksen ja pehmentäisi epätoivoiset tunteeni rakkaudeksi. Tartuin pulloon, otin sen syliini ja halusin ystäväväni Akdovia lujasti. Lepertelin pullolle:

– Akdov... mitä sä sinne kaappiin menit? Lähetään taas, mennäänkö tänään Amigoon? Meillä on bileet.

Naurahtelin, avasin korkin ja nostin pullon huulilleni. Join pullon kerralla tyhjäksi ja laskin sen lattialle. Väkevä liemi valui sisuksiini ja muutaman sekunnin ajan koin ylimaallista rauhaa. Hartiani laskeutuivat ja kuiskailin puoliääneen:

– Mä olen taas kokonainen.

Sitten tunsin oksennuksen tulevan. Ryntäsin kylpyhuoneeseen, mutta en ehtinyt pöntölle. Annoin ylen lavuaariin. Kitkerä neste purkautui, ja yölliset osittain sulaneet makkaraperunat tukkivat altaan. Vanhan grilliruuan ja väkevän alkoholin lemu täytti koko huoneen. Nostin katseeni peiliin ja läähätin. Tein jonkinlaisia epämääräisiä räppärieleitä ja riimittelin peilikuvalleni:

– Follow me, I'll swallow these, bottles three... Mother? Are you there? Don't you wanna grow up to be just like me?

Romahdin ja itkin. Tajusin oksentaneeni aamulääkkeeni lavuaariin ja kaikki aineet olivat lopussa. Sitten minulla välähti: oksennukseni sisälsi myös tuoretta vodkaa. Upotin käteni käsienpesualtaan löyhkäävään lietteeseen ja kauhoin käteeni oksennustani. Join nestemäisen osuuden ja sain nieltyä sen tyylipuhtaasti. Neste maistui kuvottavalle paskalle, mutta myös vodkalle. Nappasin vielä toisen kämmenellisen, kunnes oksensin taas. Lysähdin lattialle ja itkin, tärisin ja toivoin pikaista kuolemaa. Minun olisi ehdottomasti parempi kuolla, ajattelin. Sitten minusta tulisi maailmanlaajuinen kuuluisuus – kuolema nostaisi minut korkeuksiin ja kuuluisammaksi kuin kukaan koskaan ikinä. Naisen ääni rikkoi yksinäisen epätoivoni:

– Kulta? Missä oot? Everything okay?

Murahtelin vastaukseksi ja sitten muistin jääkaapin: minulla oli varmasti yksi kylmä olut Siemensin uume-
nissa! Joisin sen, ja sitten voisin puhua naiselle, jonka
oletin olevan silloinen tyttöystäväni. En kuitenkaan
ollut varma. Ehkä tyttö olikin joku, joka oli tarttunut
mukaan viime yönä. Huudahdin naiselle:

– Mä tuun kohta.

Otin muutaman juoksuaskeleen pienen keittiöni
jääkaapille, avasin oven ja järkytyin ihastuksesta: hyl-
lyt olivat muuten tyhjä, mutta avatun raejuustopurkin
lisäksi ylimmän hyllyn perällä oli kaksi pulloa keski-
olutta. Repäisin toisen pulloista käteeni, avasin korkin
hampaillani ja kumosin kultaisen nesteen kurkkuuni.
Heti perään avasin toisen ja pyrin pitkittämään nau-
tintoa. Ensin käytin kaljaa suuvenä ja kurlasin sappi-
nestein maun pois. Maltoin juoda keskiolueni kolmel-
la harkitulla kulauksella. Tipautin pullon toisen viereen
tiskialtaaseeni, joka oli täynnä tyhjiä kaljapulloja ja likai-
sia astioita. Pesupaikkaan olivat päätyneet myös likaiset
alushousut. Minua ei enää oksettanut ja hikoilunikin
tuntui loppuvan. Pyyhin talouspaperilla oksennusta
rinnuksiltani ja kävelin vakaasti makuuhuoneeni ovel-
le. Tarkkailin tummahiuksista nukkemaista naista,
joka katsoi minua huolestuneen oloisena. Hän se oli, E.
Olimme olleet yhdessä joitain kuukausia. Tänä aikana
E oli nähnyt jo aivan liikaa päihdehulluuttani: sekoilua,

eritteitä, tunnepurkauksia, lupauksia ja valheita.

Hetkeen kumpikaan ei osannut sanoa mitään. Rikoin hiljaisuuden:

– Sun täytyy lähteä. Mä en voi antaa sun katsoa kun mä tapan itteäni päihteillä. Tää on mun viimeinen kesä.

Kyynleet valuivat naisen silmistä.

– Lähe pois. Nyt. Please. Mä olen tosi pahoillani.

Katsoin kun nainen nousi sängystä, pukeutui nopeasti ja pyyhki silmäkulmiaan.

Menin keittiöön, istuin pöydän ääreen ja sytytin savukkeen. Päivän ensimmäinen tupakka rauhoitti. Nainen kokosi tavaransa pieneen reppuunsa ja oli menossa kylpyhuoneeseen, mutta pysähtyi wc-tilan ovella:

– Hyi helvetti... Lasse... hanki apua.

Nainen kääntyi, suuntasi kohti ulko-ovea ja poistui asunnostani. Tumppasin tupakan käteeni, jotta kipuni muuttuisi toisenlaiseksi. Yritin masturboida itseäni käyntiin, mutta siitäkään ei tullut mitään. Heti kun mahdollista, minun oli suunnattava Amigoon. Sieltä saisin lisää kokkeliä, mutta ensin piti lainata lisää rahaa. Sitten henkeni salpautui: tajusin mikä päivä oli kyseessä. Minulla oli sovittu keikka Korppooseen juuri tälle heinäkuun viikonlopulle vuonna 2010. Isäni Bosse Mellberg oli järjestänyt hienon tilaisuuden: saisin esiintyä kovan luokan jazz-muusikoiden kanssa. Tunsin äkkiä olevani kuin pikkupoika, jota isä kohta toruisi. Olin vanhan

purjeveneen kannella pikkuveljeni Albertin ja isoveljeni Petterin kanssa. Paatti lipui vihertävän merimassan päällä Turun saaristossa. Isä ohjasi venettä, äiti nautti aurin-gosta silmät kiinni ja me veljekset tähyilimme ulapalle. Aurinko lämmitti lapsuudenperhettäni samalla tavoin kuin krapulaolut helli tulehtunutta sisintä. Vapisin kaut-taaltani. Vieroitusoireista johtuva tärinä katkaisi haavei-luni. Ryntäsin suihkuun, pakkasin tavarani, jätin oksen-nukset lavuaariin ja juoksin Helsingin rautatieasemalle.

Minun täytyi saada itseni keikkakuntoon. En voisi mo-kata ja häpäistä isääni. Päätin korjailia huteraa oloani rau-tatieaseman pienessä kapakassa. Krapulaiset pelot haih-tuivat kun sain eteeni jaloviinaa ja lisää keskiolutta. Tilasin pari kierrosta itselleni ja pääsin Turkuun menevään ju-naan. Humala nousi päähäni ja vaiensi kaiken pahan olon. Helteinen junamatka kului kuin olisin hypähdel-lyt pumpulilla verhoillussa tilassa. Turussa ostin kioskilta pari olutta lisää ja samassa tajusin, etten voi esiintyä. Hör-pin olutta kioskin edessä ja parahdin itkemään.

Soitin isälleni, huokailin puhelimeen:

– Mä en voi tulla... isä... anteeksi...

Isä oli hetken hiljaa. Sitten hän kysyi:

– Lasse, mikä sinulla on? Oletko kunnossa? Mitä mä sanon kaikille? Mä en saa selvää, puhutko kovempaa?

Ulisin, lopetin puhelun ja liu´utin nokialaisen tas-kuuni. Pyyhin suolaista vettä kasvoiltani, join lisää olutta

ja etsin Helsinkiin menevän bussin. Hakeuduin linja-auton takapenkille.

Piilouduin lippalakkini alle. Bussi nytkähti liikkeelle ja yritin tukahduttaa itkuntyrskähdyksiäni. Tunsin siuksieni kääntyvän ylösalaisin. Minua oksetti. Ahtauduin keikkuvan bussin wc-tilaan ja annoin ylen. Kopin lamppu oli rikki ja eritteeni lensivät ohi maalin. Sormeni yritti hakeutua housujeni pikkutaskuun ja muistin: kokaiini oli loppu. Halusin tappa itseni. Minun oli saatava itseni esiintymiskuntoon, jotta en ryssisi seuraavaakin keikkaa Pipefesteillä.

Bussimatka tuntui kestävän ja kestävän. Torkahtelin, kyönelehdin ja vaikeroin, kunnes vihdoin auto pysähtyi Helsingin linja-autoasemalle.

Kävin kaupassa, ostin itselleni jogurttia ja selviydyin kotiini. Eteisessä säpsähdin: kämpässäni oli bileet käynnissä. Räppi soi, viisi ihmistä hengaili olohuoneessani, ja huoneisto oli täynnä tupakansavua. Crack-höyryt nousivat keittiön lieden ylle. Rehvakkaan oloinen ilta-päivälehtien sivuilla paistatellut rokkari lämmitti crack-kiteitä hellallani. Lieden levy lämmitti folion päälle aseteltuja kellertäviä klönttejä. Kiteet räsähtelivät niiden kuumetessa ja höyrystyessä.

– Fucking Redrama! Me tsekkattiin netistä miten saadaan tehtyä kokkelista kräkkiä. Let´s get fucked up. Sun vuoro, ota kunnon hitti.

En olisi halunnut vetää mitään, mutta minun oli pakko. En enää itse päättänyt otanko vai en. Menin lieden eteen, enkä malttanut käyttää mitään piippua. Nappasin keittiöpyyhkeen pääni ylle ja hengitin huumehöyryjä kankaan alla niin hartaasti ja syvään kuin mahdollista. Sisään ja ulos; uudestaan ja uudestaan. Rojahdin, rokari nappasi kiinni minusta, ja tunsin kuinka minut raahattiin sohvalle. Menetin tajuntani.

Kun heräsin, kämppäni oli tyhjä. Olin yksin. En uskaltanut liikkua. Pakotin itseni olemaan ilman aineita. Tärisin kotonani pari päivää, join paljon vettä ja jogurttia. Mikään muu ei uponnut. En vastannut isän, äidin enkä veljeni puheluihin. Minun olisi selvittävä seuraavasta esiintymisestä. Värisin, kunnes nukahdin.

Elämäni tuntui yhdeltä pitkältä yöltä. Olin ylpeä itsestäni: olin kyennyt elämään pari päivää ilman päihkeitä, ja olin selvinnyt jälleen junaan. Matkasin kohti Kajaania ja Pipefestin keikkaa. Junan ilmastointilaite ei toiminut ja kehoani kutitti, aivan kuin ihollani olisi vaellellut kymmeniä muurahaisia. Raavin itseäni vähän väliä ja vierailin junan wc:ssä ripuloimassa. Kertailin biisien sanoja ja yritin rauhoitella itseäni:

– I stay strong like David against Goliath.

Kookas konduktööri raahusti ohitseni ja mulkaisi minua. Sillä hetkellä minä olin kuin musiikkini: yhtä repaleinen, yksittäisten sävelten ja tavujen hajottama

raunio, joka kuitenkin oli oma kokonaisuutensa.

Junamatka tuntui loputtomalta. Aika kului nopeammin, kun haaveilin jo esityksen jälkeisestä palkinnosta, vahvasta päihtymystilasta. Kuvittelin miten nostaisin huulilleni oluttuopin, vahvan kylmän huurteisen, ja siihen kyytipojaksi pari jallua ja vodkaa. Sitten, alkuruuan jälkeen, pääsisin käsiksi itse pääateriaan: valkoiseen puuteriin, unelma-aineeseen ja eheytyslääkkeeseen. Kokaiini tuntui sitäkin paremmalta aina kun olin pystynyt olemaan edes pienen ajan ilman mitään aineita. Päihteissä minusta tuli rajaton, voittamaton, ja uskalsin olla Lasse. *Stackars Lasse, lilla pojke*. Suloiseen vihreyteen puhjenneet koivut, kuuset ja männyt vilisivät ikkunasta, kun metallimato puski kohti pohjoista. Rauta kitisi vaunun alla. Matkin kiskojen ja veturin pyörien tuottamaa ääntä. Hymyilin, kun muistin miten minä ja Albert soitimme ilmakitaraa Led Zeppelinin tahtiin silloin joskus yli kaksikymmentä vuotta sitten.

Lopulta juna pysähtyi Kajaanissa, hilpaisin vaunusta ja hyppäsin taksiin.

Keikkapaikalla ihmisiä tuli ja meni. En jaksanut kiinnittää huomiota mihinkään enkä kehenkään. Mielessäni kiiruhdin jo kohti palkintoa, show´n jälkeistä aikaa.

Hoidin settini, yleisö hurrasi, tein kaikki tarvittavat rap-eleet ja suoritin tehtäväni, jotta pääsisin itse asiaan, ytimeen. Esiintyminen, alkoholi ja savukkeet

pehmittivät tietä Kuningas Kokaiinille. Kun sain kokosua sisääni, tunsin kaiken olevan hallinnassani. Olin yksi, Redrama, ja Kipu yhdessä paketissa. Tähtipölyä nenässäni minusta tuli Kuningas, Valtias ja Hallitsija; aineissa pystyin vaientamaan pelot, epävarmuudet ja ennen kaikkea tunteet. En olisi enää niin pirun herkkä, vaan päihteissä minusta tuli Vahva ja Väkevä. Huumeissa kykenin elämään, uskalsin olla elossa ja olin Elämä itse. Voitin kuoleman ja itsetuhoisen haluni kuolla. Itse asiassa tajusin tekeväni musiikkia vain siksi, että saisin kokaiinia. Ilman päihtymystilaa ei olisi luovuutta, ei elämää, ei mitään. Kokaiini oli Rakkaus ja kokaiinipölyissä minä muutuin Rakkaudeksi.

Keikan jälkeen istuin hotellihuoneessani Katinkullassa ja katsoin pöydälleni levitettyä aitoa kultapölyä. Ensin olut, sitten jaloviinaa ja pieni vodkapaukku. Vihdoin koitti se tärkein hetki: imin itseeni kokaiinia pitkän viivan ja hirnahdin ilosta kuin hevonen. Kaksi naista seurasi esimerkkiäni ja aloimme kaikki syleillä toisiamme. En kokenut häpeää, vaikka minulla ei seissyt. Tilasimme juomia huoneeseen ja yö kului nopeammin kuin koskaan aiemmin. Aamulla en muistanut yöstä mitään. Naiset katosivat varhain omille teilleen, ja minä poistuin huoneestani reppuni kanssa ja vapisin vastaanottovirkailijan edessä:

– Mä olen tosi pahoillani, mutta mulla ei ole rahaa.